

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.835 van 30 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 februari 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater)

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 februari 2009 met nummer 22.878 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 oktober 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 november 2008 richt de gemachtigde van de minister een overnameverzoek aan de Griekse overheid op grond van artikel 10, § 1 van Verordening 343/2003 EG van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-Verordening)

1.3. Op 16 december 2008 verklaart de Griekse overheid zich akkoord met de overname.

1.4. Op 6 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Verzoeker werd hiervan op 6 februari 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker stelde tegen deze beslissing op 9 februari 2009 een beroep in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat bij arrest van 10 februari 2009 met nummer 22.878 werd verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd.

2.2. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat besloten ligt in de bestreden beslissing, uitgevoerd werd en aldus zijn volle uitwerking heeft gehad, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het ingesteld werd tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan (1) de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.101 en 18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft de buitengrenzen van de lidstaten overschreden via Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Uit het Eurodacverslag van 23/10/2008 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen. Op 27/08/2008 werd betrokkene er tegengehouden en werden zijn vingerafdrukken genomen.

Betrokkene verklaart een tiental dagen na zijn aankomst in Griekenland via Turkije naar Irak te zijn teruggestuurd.

Na enkele dagen in Irak zou hij opnieuw naar het Schengenbied zijn gereisd. Betrokkene kan echter niet aantonen dat hij door de Griekse autoriteiten naar Turkije en Irak werd teruggewezen en kan ook geen bewijs van een verblijf in Turkije of Irak aanbrengen.

Op 04/11/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Er werd met spoed om een antwoord gevraagd. Op 04/12/2008 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Op 16/12/2008 heeft Griekenland zijn expliciet akkoord gegeven tot overname van bovengenoemd persoon.

De raadsman van betrokkene haalt in een schrijven dd. 17/11/2008 aan dat Griekenland onvoldoende garanties zou bieden op een volwaardige behandeling van het asielverzoek. De raadsman stelt ook dat het UNHCR bevestigt dat de rechten van de vluchtelingen niet meer gegarandeerd zijn in Griekenland.

De Griekse autoriteiten bevestigen in hun akkoord echter uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie

van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoeker zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene verklaart dat hij bij vertrek niet de bedoeling of intentie had om naar België te komen. Hij verklaart dat dit de keuze was van de smokkelaar.

Betrokkene verklaart geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart fysiek in goede gezondheid te verkeren. Hij verklaart wel psychische problemen te hebben waardoor hij 's nachts niet kan slapen. Hij verklaart hiervoor nog geen behandeling of medicatie te hebben gekregen. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn ook geen aanwijzingen dat deze betrokkene verhinderen om te reizen. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Griekse autoriteiten."

3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), "van het motiveringsbeginsel (de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen (redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel)."

3.3. Verzoeker herneemt in zijn middel ondermeer een faxbericht dat hij op 17 november 2008 verzond aan de Dublincel van de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens betoogt verzoeker ondermeer als volgt: "Op 16.12.08 heeft Griekenland (volgens de bestreden beslissing) diens akkoord gegeven tot overname. Dit is bijna twee maanden geleden! Toch slaagt DVZ er niet in dit tijdig te melden aan de raadsman van verzoeker die zich één maand voordien schriftelijk meldt met het expliciete verzoek op de hoogte te worden gehouden. Maar neemt men op vrijdag (net voor weekend — risico beroepstermijn) de beslissing om een 26 quater af te leveren, tevens zonder de raadsman op de hoogte te brengen. (...) Dat betrokkene geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten is tevens niet correct. In de brief van 17.11.09 wordt zeer uitvoerig gemotiveerd welke de risico's zijn en worden verschillende rapporten alsook rechtspraak aangehaald die dit staven. Bovendien wordt een rapport van het UNHCR toegevoegd.(...) Dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat DVZ de elementen die worden aangedragen door verzoeker onderzoekt, minstens opneemt in de beslissing. Dat dit niet op een ernstige wijze werd gedaan nu louter is verwezen naar de brief (die duidelijk niet goed is gelezen

gezien het feit dat verzoeker vrijwillig is terug gekeerd naar Irak niet werd opgenomen) en het toegevoegd rapport van UNHCR, dat naar alle andere elementen niet werd verwezen. Dat men in ieder geval rapporten die spreken over de praktijk niet kan ontkennen op basis van schriftelijk garanties. (...) Dat ter zake niet kan worden gesteld dat DVZ is uitgegaan van de juiste gegevens. DVZ brengt geen enkel rapport bij van een geloofwaardige instantie die oordeelt dat de situatie in de praktijk ondertussen verbeterd is. Het enige wat DVZ doet is zich beroepen op schriftelijke garanties. Dit is uitgaan van de verkeerde feitelijke gegevens (...)."

3.4. Verweerder benadrukt in zijn nota met opmerkingen dat het in casu gaat om een vreemdeling die in het kader van de Dublinverordening wordt teruggewezen naar Griekenland en stelt vervolgens: *"(...) Elke vreemdeling, overgedragen aan Griekenland in toepassing van de Dublinverordening, heeft de mogelijkheid om op de luchthaven van Athene een asielaanvraag in te dienen. In afwachting van de officiële registratie van de asielaanvraag, verblijft de vreemdeling gedurende twee dagen in een "holding centre". Na de registratie ontvangt de asielzoeker een "roze kaart", die hem toelaat te werken, en hem bepaalde voordelen biedt zoals toegang tot gezondheidszorgen. (...)"* Vervolgens citeert verweerder in zijn nota de bestreden beslissing waarna hij het volgende stelt: *"(...) Uit het voormelde blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen (is). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert blijkt uit het voormelde immers duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en zich niet louter en alleen beroept op schriftelijke garanties. Verzoeker kan niet ontkennen dat de Griekse autoriteiten hoe dan ook gehouden zijn hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Verzoeker kan zich, wanneer hij meent dat dit in Griekenland niet het geval zou zijn, zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te bekomen. Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels tot de bestreden beslissing is gekomen. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel inclus. (...)"*

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.7. Verzoekers raadsman mist het nodige belang bij zijn kritiek aangaande het treffen van de bestreden beslissing op een vrijdag zonder hem daarvan op de hoogte te brengen,

aangezien dit hem niet verhinderd heeft om op een ontvankelijke wijze onderhavig beroep in te dienen ten behoeve van verzoeker.

3.8. In het administratief dossier bevindt zich het faxbericht van 17 november 2008 dat de raadsman van verzoeker verzonden heeft naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin wordt ondermeer het volgende gesteld: *“Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (4.09.08) heeft geoordeeld wanneer Griekenland “schriftelijke garanties” heeft geboden tot effectieve toegang tot de procedure en adequate opvang de uitwijzing kan plaatsvinden. Dat uit recente berichten echter blijkt dat deze garanties niet corresponderen met de situatie ter plaatse: Een groepering van advocaten in Griekenland heeft op 15 oktober 2008 de Griekse politie ervan beschuldigd gestopt te zijn met de verwerking van asielaanvragen. Ze meldt dat de betrokken Atheense immigratiedienst sinds 25 dagen de deuren gesloten heeft en asielaanvragen weigert, waardoor een groot aantal asielzoekers het slachtoffer dreigen te worden van vasthouding en uitwijzing. Ook voor België is deze informatie onrustwekkend aangezien België in het kader van de Dublinverordening soms asielzoekers doorstuurt naar Griekenland, als er “schriftelijke garanties” zijn van een effectieve toegang tot de asielprocedure en tot adequate opvang (zie hierover de VMC nieuwsbrief vreemdelingenrecht en ipr 2008 nr.12.) De klacht komt van The Organization of Lawyers for the Rights of Refugees and Asylum Seekers, die op vrijwillige basis vluchtelingen en immigranten hulp biedt met hun verblijfsstatus. Een van de advocaten, M.T., stelt dat deze praktijken een essentieel onderdeel uitmaken van het Griekse beleid aangaande asielzoekers en alle anderen die internationale bescherming behoeven (Bron: e-mail BHCV 20 oktober 2008 en Griekse nieuwssite ekathimerini).”*

3.9. Uit het gestelde in punt 3.8. blijkt dat verzoeker informatie verstrekt heeft over een belemmering voor asielzoekers om een asielaanvraag in te dienen die mogelijkwjs een invloed heeft op de expliciete garantie verstrekt door de Griekse autoriteiten dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. Het komt de verwerende partij toe met deze informatie rekening te houden en hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing, wat in casu niet het geval is. De verwijzing naar de schriftelijke garantie verstrekt door de Griekse autoriteiten dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, naar de ondertekening door Griekenland van de Conventie van Genève en de omzetting van asielrichtlijnen door Griekenland vormt in casu geen afdoend antwoord. Het onderscheid dat verweerder maakt tussen “gewone” asielzoekers en asielzoekers die in het kader van de Dublinverordening worden teruggewezen naar Griekenland kan niet gelezen worden in de bestreden beslissing net zomin als *“(…) Elke vreemdeling, overgedragen aan Griekenland in toepassing van de Dublinverordening, heeft de mogelijkheid om op de luchthaven van Athene een asielaanvraag in te dienen. In afwachting van de officiële registratie van de asielaanvraag, verblijft de vreemdeling gedurende twee dagen in een “holding centre”. Na de registratie ontvangt de asielzoeker een “roze kaart”, die hem toelaat te werken, en hem bepaalde voordelen biedt zoals toegang tot gezondheidszorgen. (...)”* Bij het uitoefenen van een wettigheidscontrole op de motieven van een beslissing kan de Raad geen rekening houden met een aposteriori-motivering.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Aangezien deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid van de overige opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

3.11. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 februari 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, voor wat betreft de weigering van verblijf.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.